

Máme v novém áčku zelenou?

Markéta Mašková

Letošní Velikonoce se pro Pražáky nesly ve znamení velkých změn. Stalo se tak na Velikonoční pondělí, konkrétně 6. dubna, kdy se nejen koledníci mohli premiérově svézt novým úsekem trasy metra A, z dosavadní konečné na dejvickém Vítězném náměstí prodloužené až k motolské nemocnici, což znamená velké plus pro cestující západní částí města. Všechny čtyři stanice jsou pojaty jako bezbariérové, do jaké míry však splňují očekávání pasažérů, zejména nás, handicapovaných?

Bořislavka

První z nových stanic dostala název Bořislavka a nachází se na rozhraní Dejvic a Vokovic. Je koncipovaná jako podchod pod rušnou Evropskou třídou. Nachází se zde dvě výtahové kabiny, které jsou však, bohužel, vedeny jen k jedné straně. Výhodou naopak je, že z vestibulu se lze dostat přímo do centra dění mezi tramvaje a autobusy, z nichž většina sem byla přesunuta z Dejvické. Jenže východ není plně zastřešen, díky čemuž by při deštivém počasí či náledí mohl nejen postižený, ale i zdravý člověk uklouznout a způsobit si tak nemalý úraz.

Nádraží Veleslavín

Jak již patrně, jedním ze smyslů zřízení této stanice je přímý přestup na vlakové spoje, na což odkazují i typické nádražní hodiny na nástupišti. Právě odsud také jezdí autobus č. 119, jehož účelem bylo odjakživa svážet cestující na ruzyňské letiště. A tady už začínají padat kameny úrazu. Z bůhví jakého důvodu nevede z vestibulu na povrch eskalátor, namísto něhož u schodů postávají tzv. nosiči, jejichž posláním je vláčet se s kufry pasažérů. Výtah se na Veleslavíně sice nachází, kabina je však poměrně malá a dle mého úsudku by se do ní vešli sotva dva vozíčkáři. Tlačítek má docela požehnaně, téměř jako výtah menšího paneláku, mnohá z nich jsou ale bohužel nejasná a nefunkční. Nehorší však je, že cesta od výstupu k autobusovému stanovišti má délku asi 70 m a nachází se v ní překážky v podobě dvou přechodů.

Petřiny

Pokračujme dál ve svém putování, a to přímo na nejstarší pražské sídliště. Místní stanice zelené trasy se nalézá těsně vedle nevelkého obchodního domu. Podobně jako v případě Veleslavína, i odsud se dá dostat na Ruzyň, a to nejen na letiště, ale i k tamnímu nákupnímu centru. Nejen pro tyto účely tu lze často zahlédnout nízkopodlažní autobusy. Ale zpět do podzemí. Z nástupiště vedou rovnou tři eskalátory, ty jsou však poměrně dlouhé a navíc pomalé, až člověk získává dojem, že vedou takřka do nikam. Nápodobně to dopadlo s výtahy, opět jednostrannými, jak se ostatně u nového áčka stalo zvykem. Do každé ze dvou kabin by se natěsno vešli dva lidé na invalidním vozíku. Cesta nahoru pak trvá neuvěřitelných 50 vteřin. Výstup pak překvapivě neústí na hlavní třídu mezi povrchovou dopravu, ale na opačnou stranu, mezi paneláky do Bruncvíkovy ulice.

Nemocnice Motol

Poslední z nových stanic, jak lidově řečeno, nejlepší nakonec. Konečná byla jako jediná vybudována nadzemně. Výtah je zde samozřejmostí, kabina má pojmut až třináct lidí. Pokud sem však nastoupí vozíčkář nebo maminka s kočárkem, mají se ostatní co těsnat. Naopak velkým přínosem je přímé propojení s vestibulem nemocnice a hlavně fakt, že pacienti a personál už nebudou muset trávit věčnost v kolonách, popojíždějících Smíchovem a Košířemi zespoda či naopak třídou Milady Horákové a křižovatkou Vypich shora.

Závěrem mohu konstatovat, že nový úsek „Áčka“ působí moderně, handicapovaným občanům by ovšem vyhovoval odhadem tak na 70%. Chápu, že je to také trochu dáno současným rozpočtem metropole, nicméně trochu víc tolerance by neškodilo. Hlavně že se tudy s radostí svezete a posoudíte sami!